SINIMUSTA

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA...!"

N:o 22 Marraskuun 1 p:nä 1935

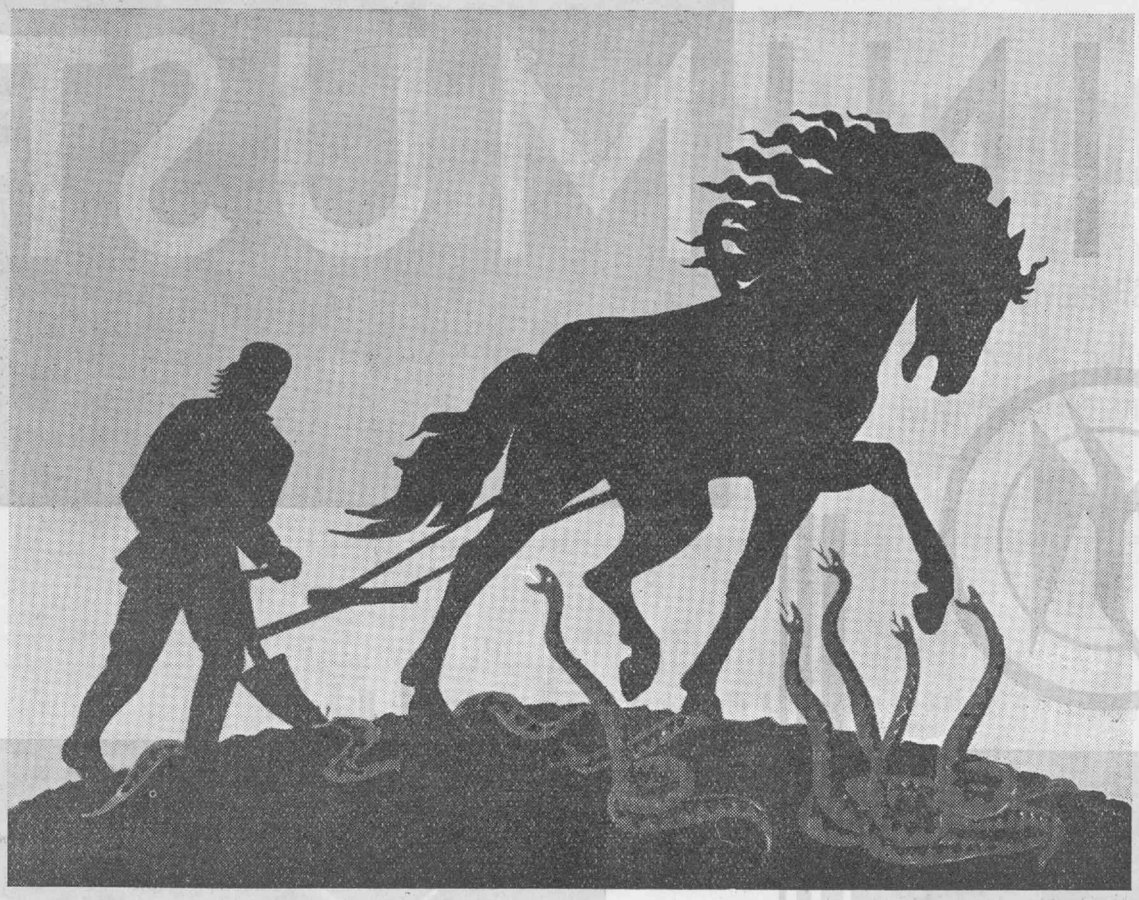

„Siitä kynti kyisen pellon
Vakoeli maan matoisen
Nosti kyitä kynnökselle
Räärmehiä käännökselle"

Kuten Ilmarinen Kalevalan aikoina, niin

SINIMUSTA

on saanut kyntää kyistä peltoa, ja sitä kyntää se edelleenkin. Se tunnetaan kautta maan

Pelottomana totuudenjulistajana ja iskevänä taistelulehtenä.

Joko olet sen tilannut ensi vuodeksi?

Sinimusta maksaa vain 25:— kokovuosikerta ja ilmestyy joka toinen viikko aikakauslehden asussa.

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 22 **1. 11. 1935**

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO J. VIRKKUNEN, toimitussihteeri
Auki 11—15. Puhelin 20306 ja taloudenhoitaja

Päivän sana.

»Näitä me teille kirjoitamme, että teidän ilonne olisi täydellinen.» 1 Joh. 1: 4.

Molemmat ovat meille tarpeellisia, sekä ilo että suru. Pelkkä suru tuhoaa tarmon ja kyvyt, se tietää kuolemaa. Paljas ilo on kevytmielisyyden ja pinnallisuuden todiste.

Meillä on täysi syy tällä hetkellä pukeutua mustiin kansamme sokeuden tähden. Mutta meillä on ilo uhrata itsemme kalliin Isänmaan alttarille.

Meillä on suuri surun syy hengellisesti kuolleesta tilastamme, omasta ja muiden. Mutta ellei meillä tässäkään suhteessa muuta ole kuin surua, niin jumalallisen tulen kipuna sielusta sammuu. Evankeliumi, hyvä, iloinen sanoma pelastuksesta ja kaikkien syntien anteeksisaamisesta tarjoaa meille synti-hätäämme avun ja ilon suruumme. Ja kirjoitettu on: »Ilo Herrassa on teidän väkevyytenne.»

Sinulla, joka suret kuollutta tilaasi ja surutto muuttasi, on syytä hakea niitä paikkoja, missä julistetaan ilosanomaa, evankeliumia köyhille. Mutta ei riitä se, että kuulet. Sinun on se myös omalle kohdallesi uskottava. Onhan kirjoitettu: »Uskokaa evankeliumia!»

Jos uskot kohdallesi koko evankeliumin täyteyden, ennenkaikkea, että sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut, silloin on sinulla täydellinen ilo. Ja sinulla on lupa olla iloinen, niinkuin kirjoitettu on: »Iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitetut taivaissa.»

Herra tietää, ja kai olet itsekin sen kokenut, että ellei sinulla ole iloa, ei sinulla myös ole taisteluvoimaa, ja ennen kaikkea: sinulla ei ole rakkautta. Nämä ovat toisiinsa suoraan verrannolliset: voimasi kilvoituksessa heikkenee tasan samassa suhteessa kuin ilosi. Missä ei ole kristillistä iloa, siellä puuttuu aito kristillinen toiminta ja sen edellyttämä rakkaus.

»Näitä me teille kirjoitamme, että teidän ilonne olisi täydellinen.»

Sinullekin, nuori ystävä, tarjotaan t ä y d e l l i n e n i l o — evankeliumin uskossa.

L. P.

Isänmaa hädässä.

Kaikissa niissä piireissä, joissa tunnetaan nykyhetken vaarallinen ulkopoliittinen tilanne, ollaan yksimielisiä siitä, että ainoa keino turvata maamme ulkoapäin uhkaavilta yllätyksiltä, on luoda teknillisesti ajanmukainen, voimakas armeija, joka kykenee vastaiskuun tarvittaessa. Kuitenkin on jo myös melko yleisesti tunnettua, että meidän armeijamme on tähän tehtäväänsä riittämättömästi aseistettu, jonka vuoksi n.s. valtiotalouskomitea on ehdottanut näihin perushankintoihin käytettäväksi *1 miljaardin 700 milj. markkaa.* Tämän ehdotuksen onkin hallitus ottanut huomioon jakaen kuitenkin perushankintamäärärahat useamman vuoden osalle, tehden tämän vuoden osuus 210 milj. markkaa.

Hämmästystä ja katkeruutta onkin senvuoksi herättänyt huomio, että tämä hallituksen ehdotus eduskunnassa uhkaa ajautua karille. Ilman muuta on selvää, että sosialidemokraattinen puolue, joka on hengittänyt sisäänsä puoluenihilismin myrkkyä, on tällaista esitystä vastaan. Mutta surkeata on, jos n.s. porvarillinen rintama ei seiso yhtenä miehenä tämän kysymyksen puolesta, josta niin suuressa määrin riippuu koko kansamme tulevaisuus. *Jos se puolue, joka tahtoo esiintyä talonpoikaisluokkamme edustajana parlamentissa, ratkaisee tämän polttavan kysymyksen Isänmaallemme vahingollisella tavalla, vetää se häpeän varjon koko ryhmän ylle ja lausuu samalla oman kuolemantuomionsa.*

Hallituksen sotilasohjelma ei ole mikään militarismin ilmaus, vaan se on *hätäohjelma* ja on sitä senvuoksi pidettävä liiankin vaatimattomana. Se kuitenkin toteutettuna merkitsisi puolustuslaitoksemme varustamista välttämättömimmällä taistelumateriaalilla, jota ilman ei mitään maanpuolustusta voida ajatellakaan. *Onhan kysymys armeijan perushankinnoista, siis armeijamme perustamista koskevista kysymyksistä ja nyt leikataan armon vuosi 1935!* Yli 17 vuotta on Suomen hyväuskoinen kansa nukkunut tulivuoren juurella siinä hurskaassa luulossa, että tämä kysymys on jo ratkaistu. Ja nyt kun sen keskelle iskee tieto kuin salama kirkkaalta taivaalta, että näin ei ole asian laita, että liikekannallepano-armeijaltamme puuttuu aseistus mitä huolestuttavimmassa määrässä, niin julkeavat eräät porvarillisina pidetyt maalaisliiton edustajat ryhtyä taktikoimaan tällä asialla kerätäkseen senkautta rahamassistaan kiinnipitävien valitsijoittensa ääniä. Ja sillä aikaa laulavat marxilaiset rauhanenkelit tuutulaulua Suomen kansalle:

»Siispä arvaa ajan merkki: paina tyynyyn tyyris pää!

Toppaa tappuralla korvas, ettet mitään kuule, nää.

Nukku-Matti maata johtaa, Höyhensaaret.. kangastaa.

Tuutilullaa Suomen kansa; Ikiunta Isänmaa.»

Niinkuin runoilija Matti Kuusi kuvaa Suomen kansan sielun liikkeitä runossaan: *»Tuutulaulu Suomen kansalle.»*

Kun Isänmaa on mitä suurimmassa vaarassa, kun sen koko olemassaolo on kysymyksessä ja kun poliittiset kauppasaksat käyttävät tilannetta hyväkseen parantaakseen vain *omia* mahdollisuuksiaan, on niiden, joiden käsissä ovat maan ohjakset, toimittava. *Heidän täytyy lopettaa ilveily maan kalleimmilla arvoilla.* Heidän täytyy sen suunnattoman vastuun edessä, mikä heillä on maan kohtaloista, taata maan turvallisuudelle välttämättömät takeet maksoi mitä maksoi. Tässä suhteessa täytyy aina muistaa, että kun on kysymys Isänmaan olemassaolosta, ei edes muodollinen laki saa olla sen pelastamisen tiellä. *Enempi kuin laki on Isänmaa.* Isänmaataan rakastavan kansalaisen elämän korkein ojennusnuora on omatunto, joka on Jumalan ääni sydämessä. Sitä on toteltava myös Isänmaan asioissa, sillä sen kohtalo riippuu juuri omantunnon ihmisistä ja heidän uskollisuudestansa. *Sat sapienti!*

Tulevaisuuteen katsoessa tänä vakavana aikana kiintyy toivo lähinnä Jumalaa maamme nuorisoon. Se isänmaallisen herätyksen henki, joka liikkuu tämän nuorison päällä, antaa toivon siitä, että se luo paremman yhteiskunnan ja valtion kuin tämä nykyinen. Kun ne, jotka Vapaussodan päivinä loivat Suomen armeijan, huomaavat, että puoluejuonittelijat uhkaavat vääntää kiväärin tämän armeijan käsistä, kääntävät nämä miehet toiveensa uuteen, kansalliseen nuorisoon, jossa huomaavat saman hengen kuin v. 1918 nuorisossa.

Tallinnan välikohtaus.

Seuraukset: »Sinimusta menee Eestissä kuin kuumille kiville» — Tallinnasta karkoitettu henkilö eroitettu yliopistosta.

Kuten päivälehdissä aikoinaan kerrottiin, tapahtui Eesti—Suomi ylioppilaspäivien aikana Tallinnan satamassa merkillinen välikohtaus. Ylioppilas Heikki *Säilällä*, joka silloin oli matkalla Eestissä, oli mukanaan Sinimusta-lehteä n. 40 kpl. Tallinnan satamassa tulliviranomaiset pidättivät hänet ja kutsuivat paikalle poliittisen poliisin edustajan. Seurasi toista tuntia kestänyt kuulustelu, jonka päätyttyä ylioppilas Säilä karkoitettiin kiireimmiten Suomeen.

Tapaus herätti huomiota erikoisesti sentähden, että Sinimusta-lehden tuontia Eestiin ei ole koskaan kielletty. Tapahtui siis ulkomaalaiseen kohdistunut törkeä loukkaus, jonka olisi luullut antavan aihetta Suomen viranomaisille ryhtyä toimenpiteisiin epäoikeutetun kohtelun alaiseksi joutuneen ylioppilaan puolesta.

Asia sai kuitenkin Suomessa käsittämättömän käänteen. Muutaman päivän kuluttua Etsivä Keskuspoliisi kutsui ylioppilas Säilän kuulusteltavaksi, ei suinkaan puolustaaksen loukkauksen kohteeksi joutunutta, vaan hakeakseen syitä syytteen nostamista varten häntä vastaan. Kuulusteluissa kuitenkin selvisi, että mitään lainvastaista ei ollut tapahtunut. Tähän päättyi asia sillä kertaa.

Myöhemmin, lokakuun 23 pnä asia joutui yliopiston kurinpitolautakunnan käsiteltäväksi. Sen suorittamissa tutkimuksissa todettiin, että ylioppilas Heikki Säilä oli menetellyt sopimattomalla tavalla sekaantuessaan vieraan valtion sisäisiin asioihin viemällä Sinimusta-lehteä Eestiin, minkä vuoksi hänet eroitettiin yliopistosta syyslukukauden ajaksi.

Tällainen yllättävä päätös tuli asialle. — Mainittakoon lisäksi, että eestiläiset tilaajamme ovat saaneet jatkuvasti lehtensä ja että irtonumeromyyntiä ei tietämämme mukaan ole kielletty, ei edes sen numeron, joka aiheutti edellä selostetun välikohtauksen ja ylioppilas Heikki Säilän karkoituksen ja lopuksi hänen eroittamisen yliopistosta. Kysymyksessä ei myöskään voi olla salakuljetus, sillä suomalaisia lehtiä saa edelleenkin viedä vapaasti Eestiin Ajan Suuntaa lukuunottamatta.

Tämä kaikki on aiheuttanut sen, että Sinimusta on saanut Eestin kansan taholta innostuneen vastaanoton. Meille on kerrottu tapauksia, kuinka tiedon levittyä maaseudulle Tallinnan välikohtauksesta, riennettiin sieltä kaupunkiin noutamaan Sinimustaa, jonka sisältöä eivät Eestin vallanpitäjät olleet voineet määrätä. — Muuan suomalaisen lehden — ei IKL:n — toimittaja, joka lokakuun puolivälissä oli matkalla Eestissä, kertoo kuulleensa eräältä tallinnalaiselta kirjakauppiaalta, miten Sinimustaa jo silloin oli pitänyt tilata useita kertoja lisää eikä kysyntää sittenkään voitu kokonaan tyydyttää. Niinpä tuo lehti ilmoittaakin lukijoilleen, että »Sinimusta menee Eestissä kuin kuumille kiville.»

Mitä osoittanee tämä Eestin kansasta? — Rohkenemme väittää tämän olevan osoituksena siitä, että Eestin kansa kaipaa muutakin kuin ylistyshymnejä eräille sikäläisille herroille.

Tämän nuorison puolesta on rukoiltava, ettei sota syttyisi ennenkuin se on itse vastaamassa maan kohtaloista. Siihen mennessä on tämän nuorison luotava *kansakokonaisuus*, jota ei silvo luokkaviha. Sen on valloitettava nuoruuden uskollaan työväestön nuoriso Isänmaan lippujen alle. *Sillä samalla kun on huolehdittava armeijan aseiden perushankinnoista, on huolehdittava sen ihmisaineksen perushankinnasta, joka näitä aseita käyttää. Molemmat perushankinnat on nykyinen yhteiskunta lai-*

minlyönyt. Vasta sitten kun tämä työ on suoritettu, vasta sitten kun uusi elämänkäsityksemme on vallannut koko kansamme, on meillä kansallinen armeija, jonka aseistus ja henki maalla, merellä ja ilmassa takaavat meille riittävän uhkan itää vastaan. Silloin sille voidaan sanoa: *»Marssi voi alkaa!»*

Helsingissä, 25 p. lokakuuta 1935.

Elias Simojoki.

Perushankintamäärärahat.

Kapteeni Yrjö Schildt.

Yllä olevat sanat ovat viime aikoina usein olleet luettavissa päivälehtien palstoilla. Mitä ne sitten merkitsevät? — *Noilla rahoilla tarkoitetaan summaa, millä määrällä vuosittain hankitaan lisää taisteluvälineitä armeijalle.* — »Mutta meillähän on niin suuri sotasaalis!» huudahtaa ehkä lukija. Niin, me olemme olleet kauan tuon kieltämättä suuren sotasaaliin lumoissa ja onhan tuolla käsityksellä ymmärrettävä sielullinen pohja. Me jouduimme sotaan 1918 miltei aseitta. Se joka on ollut silloin mukana, muistaa, mikä suuri ja voimallinen ase oli omistajansa mielestä revolveri ja 6 patruunaa. Meillä oli silloin muun nälän ohella asenälkäkin. Ja muistettakoon miten ensimmäisissä venäläisten varuskuntien aseistariisumisissa useat suojeluskuntalaiset olivat varustetut jopa vain tukevilla aidanseipäillä.

Tuolta pohjalta lähtien voi ymmärtää sen, että kun kapinalliset oli kukistettu ja heiltä saatu kasoittain kivääreiä, kymmenittäin konekivääreiä ja tykkejä, niin tultiin sellaisen käsityksen valtaan, että meillä aina on tarpeeksi kättäpitempää s.o. sotatarpeita. Tämä huumaus ei vieläkään ole lähtenyt monen henkilön päästä. — Ja miten epäjohdonmukaista tuo kaikki on, jos muistellaan, mikä meillä Suomessa oli käsityksenä keisarillisen Venäjän sotatarvikkeista. Täällä oli yleisenä käsityksenä se, että millään maalla ei niin huonoja taisteluvälineitä ole kuin Venäjän Keisarikunnalla. Kun me sitten saimme saaliina murto-osan noista välineistä, niin niiden laatu muuttui yleisön mielessä ensiluokkaiseksi. Vanha käsitys tarkistettiin. Hurmion vallassa olimme siirtyneet puutteesta ylenpalttisuuteen. Mutta tuo ylenpalttisuus oli näennäinen. Aseet olivat osittain kuluneita, jo vuosia sodassa olleita tai jos olivat uusia, niin ne olivat sota-ajan teollisuuden »kiiretuotteita». Tämä todettiin pian ja tulo- ja menoarviossamme onkin pitkät ajat ollut osoitettuna määrärahoja taisteluvälineiden uusintaan ja hankintaan s.o. perushankintoihin. Huomattakoon vielä, että sotatekniikka on sitten maailmansodan mennyt huimasti eteenpäin ja että eräät tavarat ovat varastoissa vanhentuneet. Tämä ei johdu huonosta hoidosta, vaan siitä, että koi syö ja ruoste raiskaa s.o. että kemia, fysiikka ja aika tekevät työtään. Esim. ruuti hapettuu varastossa ajan mukana samoin kuin haurastuu j.n.e.

Kun siis tämän vuoksi sekä kulumisen tähden on pitänyt poistaa sotilastarvikkeita käytännöstä ja varastoista, niin on lisäksi kuten jo sanoin — sotatekniikka mennyt tavattomasti eteenpäin. On kehitetty uusia aseita: pikakiväärit, konepistoolit, tankit, kaasuja on ruvettu käyttämään j.n.e. Lisäksi on huomattava, että erinäisiä taisteluvälineitä ei saatu sotasaaliina ollenkaan, kuten lentokoneita ja tällä alallahan, jos millään, on tekniikka edistynyt pitkin askelin. Miksi *nyt juuri* sitten ilmenevät nuo suuret summat perushankinnoissa? Siksi että tilanne maailmassa on muodostumassa yhä uhkaavammaksi nimenomaan pienten kansojen kohdalla. Kansainliitto ei näy voivan estää suurvaltaa käymästä asein pienen valtion kimppuun. Sen ovat Abessinian tapaukset osoittaneet. Abessinian keisari on luottanut kansainliittoon viimeiseen asti, hän on maansa tulot pannut yhteiskunnallisiin uudistuksiin, mikä luonnollisesti on hyvä. Sotalaitos oli heikossa kunnossa. Nyt on voimakas vihollinen tunkeutunut maahan, nyt on kiire hankkia aseita, nyt ne näyttävät tulevan myöhään, sillä näyttää siltä, että kun rauha tulee niin Abessiniasta lohkaistaan osia pois. Suurvallat toteavat siis tapahtuneen valtauksen, mutta kukaan ei tee mitään palauttaakseen Abessinialle menetetyn alueen.

Meille voi käydä samoin kuin Abessinialle!

Siis puolustuslaitos kuntoon!

Tuumaakaan emme omasta maastamme anna!

Yrjö Schildt.

Valtiotalouskomitean puolustusjaoston jäsen, kansanedustaja, kapteeni.

Neuvosto-Venäjän sotavarusteluista.

Kun tarkastelemme Neuvosto-Venäjän suurisuuntaisia ja melkein vertaansa vailla olevia sotavarusteluja ja niiden huimaavaa edistymistä joka hetki, kun luemme korkeiden punaisten sotapäälliköiden lausuntoja ja kun otamme huomioon monia ulkolaisia lausuntoja Venäjän sotavarusteluista, etenkin juuri lentoaseen voimakkaasta kehityksestä, emme voi tulla muuhun johtopäätökseen, kuin että Suomen asema on maantieteellisesti, sotilaallisesti ja poliittisesti aika vaikea, jopa vaarallinenkin. Tässä mielessä emme voi heittäytyä minkään sattuman, emmekä sokean kohtalon varaan, vaan katseet on tiukasti suunnattava yli rajojemme ja rantojemme ja jatkuvasti tarkasteltava naapurimaittemme, etenkin Venäjän kehitystä. Mutta koska maailmantilanne on niin arvoituksellinen ja tulevaisuus niin hämärän peitossa, ei meillä ole vähääkään syytä — parempia aikoja odotellen — tuhlata aikaa puolinaisesti ajatellen ja toimien juuri puolustuskuntoisuutemme suhteen. On päästävä tavalla tai toisella yksimieliseen, voimakkaaseen ajatukseen: *Suomen puolustusvoimat on saatava taistelukuntoisiksi, sillä vaara uhkaa koko kansaamme.*

Hyökkäysvarnujen ja lentokoneitten yhteistoimintaa.

Suuri sotilasparaati Moskovassa vappuna 1933.

Tarkastelkaamme edellämainitun tueksi itäisen naapurimaamme sotavarusteluja.

Muutamia mainintoja:

Kerran korkea toveri Frunce sanoi:

»Ilmailun kehityttyä ratkaisevaksi tekijäksi sodassa, kemiallisten aineitten kehittyminen, tarttuvien tautien mikroobien käyttömahdollisuus, — kaikki tämä poistaa oikeastaan käsityksen »rintamasta» ja »rintamantakaisesta alueesta» näiden käsitteiden entisessä merkityksessä.

Rintaman yhteys rintamantakaiseen alueeseen on meidän päivinämme oleva paljon läheisempi, välittömämpi ja ratkaisevampi. Rintaman elämä ja työ on joka hetki määrättävissä rintamantakaisen alueen työllä ja asemalla. Ja tässä merkityksessä on sodan painopiste siirtynyt rintamalta taaksepäin — rintamantakaiselle alueelle. Vihollisen ilmavoimien toiminnan täydellinen lopettaminen siinäkin tapauksessa, että toisella puolella on ylivoimaiset ilmavoimat, on mahdoton. Taitavasti liikehtien voi vihollinen monissa tapauksissa pujahtaa rintaman läpi ja hyökäten taloudellisia ja poliittisia keskuksia vastaan häiritä rintamantakaisen alueen työtä.»

Kaasunaamariopetusta puna-armeijalaisille.

— Kirjassaan »Ajatuksia ja väitelmiä puolustuskysymyksestä» ruotsalainen everstiluutn. W. Kleen mainitsee m.m.:

»Venäjä on kiinnittänyt erinomaista huomiota lentovoimiinsa; on kuvaavaa, että tehokkain nykyään tunnettu pommilentokone on juuri venäläinen pommikone TB 3.

Vaikka Venäjän sotapoliittinen painopiste onkin valtakunnan lounaisrajalla, on sen luoteisrajalle viime aikoina ilmestynyt huomiotaherättävä lentoasemavyöhyke: Muurman, Kantalahti, Pääjärvi, Uhtua, Kemi, Petroskoi, Pietari, Hatsina, Luga, Pihkova, Novgorod. Ottamalla huomioon pommikonetyyppi TB 3:n operatiivisen ulottuvaisuuden (pommikuormitus 2000 kg.) yli Suomen Ruotsiin saakka, on edellämainitun lentoasemavyöhykkeen vaarallisuus otettava Ruotsissakin tarkasti huomioon».

— Norjalainen lehti »Tidens Tegn» mainitsee eräässä kirjoituksessaan m.m.:

»Suomen rajan itäpuolella olevilta venäläisiltä lentoasemilta voivat raskaat pommikoneet 2000 kg:n pommikuorman kanssa suorittaa edestakaisia lentoja ilman välilaskua aina linjalla: Narvik—Boden—Tukholma—Danzig, joten Suomi siis kokonaisuudessaan jää kyseessä olevan lentosäteen sisälle».

— Venäjän neuvostokongressissa Moskovassa viime tammikuun viimeistä edellisenä päivänä korkea toveri Tuhatsevski (sama mies, joka v. 1928 toukok. 16 p:vän aamuvarhaisella oli Venäjän laivaston mukana Helsingin edustalla, Harmajan ulkopuolella) lausui m.m. seuraavaa:

»Sodan vaara kapitalististen maiden kanssa on ilmeinen ja tämän vuoksi on meidän kiireellisesti työskenneltävä kemiallisen puolustuksemme kohottamiseksi.

Maan kemiallisen puolustuksen valmistelua koskeva tehtävä on erittäin tärkeä ja tämän tehtävän toteuttamiseksi on armeijan koko tarmollaan työskenneltävä.

Meidän tekniikkamme on viime vuosina mennyt eteenpäin, minkä vuoksi olemme voineet kehittää kaikkia aselajeja sekä laatuun että määrään nähden. Viime neuvostokongressista lähtien on lentoase lisäytynyt 330 %:lla.

Sekä tiedustelu- että pommikoneiden nopeutta on lisätty, niiden toimintasäde on kaksinkertaistunut ja pommituskoneiden kantokyky on lisäytynyt kolminkertaiseksi.

Edellisestä kongressista lähtien on kääpiötankkien luku noussut 2475 %:lla, keveiden tankkien 760 %:lla ja keskisuuruisten tankkien 792 %:lla.

Samalla on tankkien nopeus tullut kuusi kertaa suuremmaksi kuin aikaisemmin.

Kommunistinuoriso harjoittelemassa valmistuakseen puna-armeijan palvelukseen.

Punaista ratsuväkeä. (Sotilailla ja hevosilla kaasunaamarit.)

Jalka- ja ratsuväen konekiväärien luku on kaksinkertaistunut sekä lentokoneiden konekiväärien luku tullut seitsenkertaiseksi.

Punaisen armeijan vakinaisen miehistön lukumäärä oli viime vuoden lopulla 940,000 (v. 1914 oli tsaarin armeijassa 1,56,762 miestä).

4 miljoonaa työläistä ja talonpoikaa aikoo liittyä punaiseen armeijaan».

— — — — — —

— Näin puhui toveri Tuhatsevski Moskovassa 30. 1. -35.

— Ruotsalaisten tietojen mukaan mainitaan Neuvosto-Venäjän sotavoimista v. 1933—34 vaihteessa seuraavia minimilukuja:

133 jalkaväkidivisionaa, 15 ratsuväkidivisionaa ynnä 8 erill. ratsuväkiprikaatia, 1500 hyökkäysvaunua, 5500 lentokonetta, niistä 900 pommikonetta j.n.e.

Jos edellämainitun lisäksi ajattelemme, että »OGPU:hun» (valtiollinen poliisi) kuuluu n. 150,000 —200,000 miestä, »Osoaviahimiin» (ilma- ja kaasupuolustusliitto) useampia miljoonia ihmisiä, »Komsomoliin» (komm. nuorisoliitto) yli miljoonan nuorta väkeä ja moniin muihin liittoihin ties kuinka paljon väkeä ja että nykyinen Neuvosto-Venäjä käsittää n. 21,638,000 km² laajuisen alan, jossa asuu yli 163,712,000 asukasta sekä että Venäjää ja sen kansaa on jo vuosikausia sotilaallistutettu ja yhä vain »militarisointia» tehostetaan, niin eikö tämä kaikki edelläsanottu riitä jo kirjoituksen alussa mainittujen omien puolustuskysymyksiemme perusteluksi.

— »Moskova on puhunut!»

Maailman tilanne on vakava. Mahdollisen pahan päivän koittaessa on meidän puolustauduttava — pakko puolustautua!

Mutta riittävätkö silloin vain teoriat?

Riittävätkö vain pienet puolustusvoimamme?

Ovatko puolustusvoimien juuret silloin kyllin syvässä kansassammme?

Pystyykö rintamantakainen alue, kotimaa ja sen kansa elättämään ja tukemaan aineellisesti ja moraalisesti rintamalla taistelevia maanpuolustusjoukkoja?

Ei pysty! — ennenkuin Suomen kansa on tullut tai tehty puolustushenkiseksi ja puolustuskykyiseksi sekä tietoiseksi korkeasta tehtävästään toimia maanpuolustuksen vahvana kehtona ja ytimenä.

—i —tto.

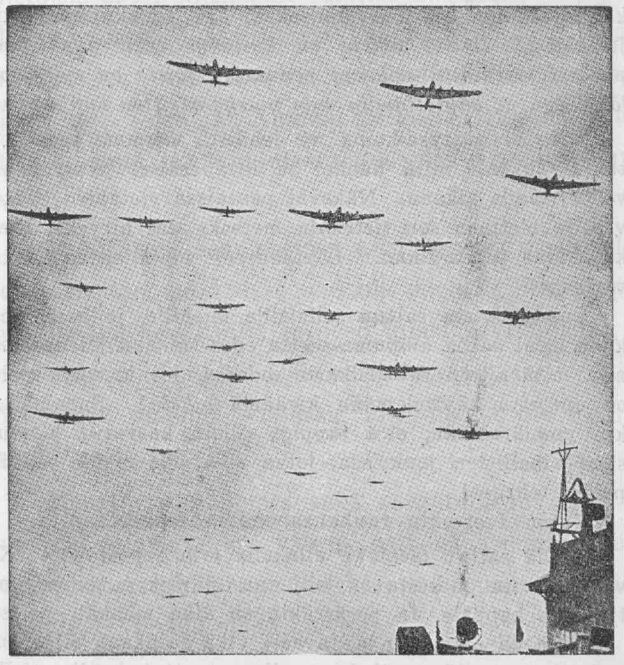

Venäläisiä raskaita pommituskoneita.

AIKAMME ILMIÖITÄ

Aikamme kuluksi olemme katselleet erästä »Sinimustan» numeroa, johon eräät toisetkin ovat olleet niin ihastuneita, että hankkivat itselleen *koko painoksen*, s.o. sen osan, jota ei vielä oltu tilaajilleen toimitettu.

Ja josta he eivät vieläkään eräistä lainopillisista ratkaisuista huolimatta ole raskineet erota!

Niin, meidän on kyllä ja valitettavasti todettava, että hirmuista on se kiihoitus, jota eräät kansanedustajatkin viattoman ja kokemattoman nuorisomme keskuudessa harjoittavat. Naulan kantaan osui arvostelussaan valtiomies Yrjö Räisänen, joka pari vuotta sitten eräitten virallisten kutsujen myöhäisellä iltatunnilla meille ilmoitti *ottaneensa elämäntehtäväkseen Lapuan liikkeen murskaamisen.*

Tuo murskaushomma onkin sitten tunnetusti menestyksellä suoritettu. Liike on lopetettu ihan Korkeimman oikeuden päätöksellä, ja Mäntsälän jutun takia, jonka kapinan taas yhtä tunnetusti hra Yrjö Räisänen yhdessä tasavallan presidentin kanssa kukisti.

Ainakin omien sanojensa mukaan emänoskessa.

Löysimme tuosta rikollisesta numerosta sellaisenkin kauheam huomautuksen, että sinimustan nuorison on opittava *ampumaan.* Ja tuollainen emäfascistinen vaatimus oli kirjoitettu juuri k.o. kansanedustajan kynällä!

Tällaistakin siis saa tapahtua maassamme samaan aikaan, kun jalon rauhanaatteen esitaistelijat tekevät kaikkensa ampumisen lopettamiseksi. Ja eduskuntammekin jo käsittää *mistä oikein on kysymys sekä pyyhkäisee puolustusmenoista sellaiset penningit, joista on syytä pelätä, että ne käytettäisiin vain murha-aseitten hankintaan.*

Näin metsästysaikoina me lehdistä saamme tuontuostakin lukea, mitä huonot ja leväperäiset pyssymiehet voivat saada aikaan. Näkevät pensaissa »jotakin» liikkuvan ja olettaen sen *tietenkin* metsoksi tai hirveksi tärskäyttävät tussarillaan. Löytääkseen sieltä sitten — toverinsa!

Kun tällaista sattuu sellaisille miehille, joille ei koskaan saisi uskoa ampuma-asetta edes samaan huoneeseen, niin mitä sitten sattuisikaan *sodassa*, jos kasvava polvi on opetettu käyttelemään kivääriä *oikein!* Sanomattakin ymmärretään, että tappiot silloin kasvavat hirmuisiksi vihollisten joukoissa, jotka eivät ole meille mitään pahaa tehneet!

Kuten Iversenin rauhansanomissa todistetaan.

Meillä sattuu olemaan ullakolla eräs sotamuisto. Kivääri, jonka putkesta on lohjennut parinkymmenen senttimetrin kappale. Ja perästäkin on aika möhkäle poissa.

Siinä oli ammuttu loistavasti, eikä suinkaan ollut ampujan syy, että teräksinen piippu sattui luodin tielle. Tuota mööpeliä sodan ajoilta me katselemme melkoisella kunnioituksella niin rumalta kuin se nyt näyttääkin. Ja siinä meille muistuu mieleen kertomus, jonka kuulimme länsirintamalla Saksan parhaimman jääkäripataljoonan upseerin suusta.

Pataljoona hyökkäsi avoimen maaston yli ensimmäiseen taisteluunsa. Vastassa makasivat ranskalaiset ampumaketjussa. Tämä näet tapahtui sodan ensimmäisenä viikkona, jolloin maahankaivautumisesta ei vielä mitään tiedetty.

Kuin harjoituskentällä miehet suorittivat syöksynsä, paiskautuivat maahan, laukaisivat ja latasivat. Jo viidessäsadassa metrissä vihollisen tuli hiljeni. Syöksyjä ja maahanpaiskautumista. Vihollinen ampui yhä harvempaan. Sata metriä. Ei yksikään laukaus pamahda vihollisen linjasta. Viimeinen syöksy ja hurraahuuto. Harvahko kivääri pamahtaa. Pistimet sojossa vihollisen linjaan!

Sieltä nousee toinen puoli ranskalaista pataljoonaa ja nostaa ylös kätensä antautuakseen!

Ranskalaiset eivät milloinkaan ole olleet pelkureita ja jääkäriupseerien hämmästys oli suuri.

Mutta vain siihen asti kunnes he olivat nähneet vihollisen toisen puolen.

Se näet ei noussut. Se ei liikahtanutkaan. Sen miehillä oli näet *jokaisella täysosuma päässä* — — —

Tämän kertoi meille kunink. preussilaisen 9:nnen jääkäripataljoonan aktiivikapteeni.

Ja 3x9=27!

Meillä suomalaisilla alkaa olla maailmanmaine ampujina. *Mutta mitä siitä sitten tulee, jos jo jokainen koulupoikakin opettelee tarkka-ampujaksi!*

Mitenkä se sota — josta Jumala meitä varjelkoon! — *sitten* loppuisi!

Ei, oikeassa on valtiomies Räisänen ja oikeassa ovat pat-, aivan niin *patrioottiset* lehdet kulttuurilipilaarisella kansanvallan yhteisrintamalla kauhistellessaan sitä veristä kiihoitusta, jota nuorisomme keskuudessa nimenomaan »Sinimustan» toimesta harjoitetaan.

Lukekaa, nuoret, Sillanpäätä, sillä se sivistää. Sillanpää on kuuluisa mies eikä siedä isänmaanrakkautta. Hän alkaa voida pahoin jo sen sanan kuullessaankin. Ja hän saa kohta Nobelin palkinnon!

Te tiedätte, Nobelin, sen *dynamiitinkeksijän!*

Kiertäkää sen sijaan jo kaukaa kivääriä. Älkää ottako sitä käteenne! Se on vaarallinen kapine. Rauhanapostoli Iversen, vuorostaan, voi pahoin jo ajatellessaankin, mitä maahan murtautuneelle vihollliselle voisi tapahtua, jos suomalainen nuoriso oppii tarkkuusammuntaa.

Menkää sitten mieluummin vaikka edistyspuolueen

Maassa miekka voimattoman.

Ikivanha suomalainen sananlasku toteaa sen, ettei ruumiillisesti heikko ole koskaan kyennyt eikä tule kykenemään siihen, mitä sota mieheltä kysyy. Ennenkaikkea entisajan sotataito, jolloin aseina olivat miekat ja keihäät, perustui melkeinpä yksinomaan urhoollisuuteen ja raakaan voimaan. Toisin on asian laita nykyisin tuliaseiden, kaasujen, lentokoneiden y.m. sota-aseiden aikakautena. Ei tarvita enää siinä määrin voimaa aseiden heiluttamiseen ja käsirysyssä kamppailemiseen kuin ennen. Siitä huolimatta pitää vanha sananlasku edelleenkin paikkansa. Voimaa, kestävyyttä, sisua, urhoollisuutta ja ennenkaikkea hyviä hermoja tarvitaan vieläkin siellä, missä käydään kamppailua elämästä ja kuolemasta. Ei kykene hento, harjaantumaton nuorukainen kantamaan raskaita varusteita penikulmamarsseilla, ei taistelemaan väsymyksestä loppuun uupuneena, ei kestämään sitä jännitystä, millä ulvovat kranaatit ja vinkuvat luodit pingoittavat hermostoa. Maassa on silloin voimattoman miekka.

Pienellä, aina uhanalaisella kansallamme ei olisi varaa nähdä nuorisonsa joukossa ainuttakaan, joka ei kykenisi miehen lailla seisomaan lujana silloin, kun kysymyksessä on maamme kohtalo.

Jokaisen omakohtainen velvollisuus on kasvattaa itsestään ensin mies, joka kykenee kantamaan aseensa ja josta voidaan tehdä sotilas.

Urheilu, voimistelu, retkeily y.m. ovat niitä valmennusmuotoja, joilla nuoriso kasvattaa itsensä kelvolliseksi maan puolustajaksi. Urheilu ei kehitä ainoastaan suoranaisesti taistelukoulutuksen edellyttämiä vaatimuksia, kuten syöksynopeutta, esteiden ylittämiskykyä, marssi-, juoksu- ja hiihtokestävyyttä y.m., vaan se kasvattaa myös sen hengen, joka ei vaaran hetkellä väisty vaan on valmis katsomaan kuolemaa silmästä silmään, jos niin tarvitaan. Urheilu on sotaa väsymystä, tapainturmelusta ja raukkamaisuutta vastaan, kilpailu on taistelua, jossa hermot ja harjaantuneet lihakset ratkaisevat voiton. Vasta sen jälkeen, kun nuorukainen omaa voimakkaan, kestävän ja karaistuneen ruumiillisen kunnon ja koettelemuksiin sekä vastoinkäymisiin tottuneen urheilumielen, voidaan olla vakuutettuja siitä, että hänestä tulee hyvä sotilas.

Kenraali, kreivi von der Goltz on lausunut totuuden: »Antakaa meille reippaita miehiä, me teemme heistä nopeasti hyviä sotilaita.»

Ennenkaikkea meidän suomalaisten tulisi olla tietoisia siitä, että emme tarvitse ainoastaan kansallisylpeyttämme kohottavia suururheilijoita, vaan myös niitä, jotka omaavat sen monipuolisen kunnon, joka tulee olemaan yhtenä tarkeänä tekijänä siinä työssä, mitä tehdään maanpuolustuskysymyksen hyväksi.

Mitä me teemme aseilla, mitä aseharjoituksilla ellei meidän nuorisossamme ole miehiä, jotka oppivat ja kykenevät niitä tarpeen tullen käyttämään, ja toisaalta mitä merkitsevät voimakkaat käsivartemme vihollisen pistimiä vastassa, ellei meillä ole aseita, millä ne torjuisimme.

Meidän tulee omata sekä asekuntoisuus että — valmius kyetäksemme vaaran hetkellä tekemään sen, mihin kaatuneiden sankareittemme muisto ja Isänmaamme vapaus meitä velvoittaa.

T. L—la.

---

rauhankokouksiin! Siellä on kilttejä tätejä, jotka ilmoittavat sodan syttyessä ottavansa jokainen yhden miesparan hoivaansa!

Ettei hän vain vahingossa rintamalle eksyisi — — —

Pysykää pojat — sanomme sen vielä kerran — kaukana kaikista tussareista. Tulkaa meille katsomaan sitä piippupuolta kivääriä ja ottakaa sitten täyssuoja edistysmamman hameitten helmoista!

Aulli Suomenpoika.

„Tuomit

Oli tohtori Iivari Feliksson
kovin ankara rauhan mies:
»Tämän kansan köyhäksi sortava on
maanpuolustuksemme ies!»
näin tohtori kirkui puheessaan,
pasifistit kuuntelivat,
sali museon kokouspaikkanaan —
peräseinällä vartijat.

Oli kohtalo leikkinyt varmaankin
kera Iivarin kuulijain:
sijan antanut herroille kongressin
oli saliin vainajain.
Sen kaapeissa piilukkopyssyineen
karoliineja säilytettiin
sinitakkiin pantuina verkaiseen
ja housuihin keltaisiin.

»No niin, hyvät herrat, — näette siis:
ei aseita tarvitakaan.
Me armeijan kunnosta veisaamme viis,
se on uhkana onnelle maan.
Mitä huonompi armeija meillä on
sitä rauhallisempaa vain.
Nyt kuuluu muistojen joukkohon
veriteurastus armeijain.»

Näin tohtori Iivari lopetti nyt,
oli suosio myrskyinen.
Vaan kaapeissa suuttumus ilmestynyt
oli kasvoille vainajien.
Lasit räiskyen pirstaksi murtuivat,
ovet aukes', nyt huomattiin.
Ja tohtorin kauhuksi astuivat
salin vainajat kateederiin.

tu mies."

Oli tohtorin seistävä seinällään
kuin mies, joka tuomitaan,
karoliinien piilukot syyttäjinään,
salin vainajat raatinaan.
Sotureista nyt vanhin ja arvokkain
näin lausui jäykin suin:
»Siis kuoleman siitäkö palkaksi sain,
nää vaatteet, kun ylleni puin?

Saat painua hornaan, Feliksson,
mies »rauhan» mukamas!
Pirun keksimä pettäjän aattees' on,
pidä häpeä palkkanas!
Vai armeijan kunnosta veisaat viis?
Muka uhkana onnelle maan?
Sitä, Feliksson, kai haluat siis,
että poikasi ammutaan

tai että hän aseetta ryntäykseen
saa sortua — niinkuin me,
kun Ruotsin mekkoon ryysyiseen
vilun kourissa sorruimme.
Sitä halusit, Iivari Feliksson,
me puhees' kuulimmehan.
Siks' tuomio sulle nyt annettu on:
nimi konnan ja murhaajan.»

*

Oli salissa hiljaista. Kaapeissaan
taas vainajat seisoivat.
He kantoivat olalla piilukkoaan
ja jäykkinä vaikenivat.
Herra tohtori Iivari Feliksson
kulki hulluna salissa vain.
Hoki: »Missähän täällä mun poikani on
täällä joukossa vainajain?»

Arvo Laro.

Aku Virkkunen:

RAJALLA.

Motto: »*Syvä iskumme on, viha voittamaton!*»

Sinä, nuori lukijani, jolle pirstoutuneiden Suomen heimojen yhteinen suuri tulevaisuus kangastelee silmäisi edessä, olisit varmaan tahtonut olla mukana siinä nuorekkaassa, uljasuskoisessa asejoukossa, joka maalis- ja huhtikuun vaihteessa vuonna 1918 samosi Kajaanista itään — päämääränä vienalaisveljien vapauttaminen.

Ja sinä vanhempi lukijani, jos olit tuolla retkellä mukana tai jos silloin olit taistelemassa etelään päin voitokkaasti ryntäävissä valkoisissa joukoissa, sinä tahtoisit uudelleen elää saman pyhän ja nuorekkaan lähestyvän vapauden huomenhurmion.

Se huomenhurmio ikäänkuin kantoi meitä Vienan vapauttajia kevätkirkkailla maaliskuun hangilla kohti päämääräämme — aluksi rajalle ja sitten rajan taakse.

Jokaisen mielen täytti varmuus ja luja luottamus retken onnistumisesta. — Olihan oikeus puolellamme:

Olihan kysymyksessä veljelle veljenkäden antaminen. Olihan kysymyksessä yhteisen, pirstotun, kärsineen Suomi-äidin kokonaisonnen rakentaminen. Elimmehän aikaa, jolloin yksilö oli onnellinen saadessaan antaa, jos niin tarvittiin, vaikka sydänverensä — kunhan Suur-Suomea, yhteistä Suomi-äitiä kiduttaneet kotkan kynnet katkaistaan — kunhan orjuuden musta muuri murretaan — kunhan tehdään uudet rajat ja pyykit!

Miltä näytti tämä rajaa kohti rientävä asejoukko?

Nuoria, voimakkaita, reppuselkäisiä miehiä hiihti jäntevänä ja notkeana pitkässä jonossa, kuin kilpakiistassa järven selkiä, metsiköitä ja mäkiä kaarteleva aurinkohehkuista tietä. Joka miehellä oli reppu selässä, kaksisataa patruunaa vyöllä, kupeella pistin tai tikari ja selässä kivääri.

Hiihtävä joukko käsitti kolme joukkuetta, siis yhden komppanian. Ja rajaa kohti oli matkalla kolme komppaniaa, kukin eri kohdastaan.

Hiihtävän joukon perästä tuli kolmisenkymmentä hevosta käsittävä kuormasto, jossa oli miehistölle vaatetusta, ammuksia, kolmen kuukauden ruokatarpeet, lääketarpeet ja parituhatta kivääriä jaettavaksi apuamme pyytäneille heimoveljillemme.

Näiden kolmen komppanian ylipäällikkönä karski, karaistunut sotavanhus, jonka esi-isä oli taistellut ennen Suomen sodassa ryssiä vastaan.

Ja haluatko tietää, nuori lukijani, millainen oli tämän rajalle hiihtävän joukon kokoomus?

Siinä joukossa oli yksilöitä kaikista yhteiskunnan kerroksista: — oli suuri osa keski-Suomen ja Kainuun Sotkamon seudun maanviljelijöitä, talonpoikia ja isäntiä, oli renkimiehiä, oli koulupoikia, oli opettajia, nimismiehiä. Kaikilla heillä oli yksi yhteinen sitova tunnusmerkki: — he olivat kaikki mieleltään ja vereltään supi suomalaisia, ja heidän rintaansa lämmitti sama tunne — rakkaus yhteistä kotia, yhteistä Isänmaata kohtaan.

Siellä oli joukossa moni perheen isäkin, joka jätti ainiaaksi hyvästit vaimolleen ja lapsilleen. Näytti, että pienet lapsetkin ymmärsivät mistä oli kysymys. Tapahtui nimittäin, että matkalla liittyi retkikuntaan eräs perheen isä, jolta jäi kotiin kaksi nuorta poikaa. Isä kysyi siinä hyvästellessään ensin vanhemmalta pojalta:

K. H. SAINIO
Suomalainen kenkäkauppa
HELSINKI
Hallituskatu 12. Puh. 26068

Ostakaa meiltä jalkineenne!
Myymme kaikkia alaamme kuuluvia tavaroita kohtuullisiin hintoihin.
Ainoastaan korkeimman luokan jalkineita kannattaa käyttää ja niitä saatte meiltä.

— Mitä isä tekee ryssille?

— Ampuu! oli pojan varma vastaus.

Ja samoin vastasi nuorempikin poika.

Tämä pienen pojan vastaus kuvasti hyvin sitä ryssäläisvihaa, joka vallitsi retkikunnankin keskuudessa.

Kun pysähdyspaikoissa laulettiin isänmaallisia lauluja, niin monasti kuin itsestään tuli runoilluksi johonkin lauluun tuota mainittua vihaa ilmentävä uusi säe. Esim. »Sotamarssin» loppu aina laulettiin:

»Kaikki ryssät täältä pois!»

Rajan läheisessä viimeisessä pysähdyspaikassa piti mukanamme ollut kansanopiston johtaja, komppanian kasööri, mieliin painuneen puheen retkikuntalaisille.

Hän huomautti, kuinka olimme suuren, vastuullisen ja vaikean tehtävän edessä, olemme avaamassa Suur-Suomen portteja. Mutta meillä on voimana nuoruus ja usko. Meillä on selvänä päämäärä. Me kaikki tiedämme, missä pitkän kärsimyksen, sorron ja orjuuden yössä ovat Suomen heimot eläneet. Me olemme jo monet vuodet vaeltaneet valmiiksi kaivetun haudan partaalla. Siihen hautaan on meidät tahdottu heittää elävänä, kytketyin käsin. Kaksipäinen kotka on verisin kynsin repinyt heimomme hajalle. Väkivallan miekka on viiltänyt Suur-Suomen ruumiin sen selkäytimen kohdalta kahtia. — Aseveljet, lausui hän, me olemme nyt matkalla parantamaan tuon vuosisatain takaisen verihaavan:

»Syvä iskumme on viha voittamaton,
meillä armoa ei, kotimaata.
Koko onnemme kalpamme kärjessä on. . .»

Tämä on meidän sotahuutomme, meidän heltiämätön jääkärivalamme. Meidän, tämän sukupolven tehtävä on viiltää oikeutta etsivällä miekallamme raja siihen, mihin luonto on sen määrännyt — Vienanmerestä Ääniseen ja Laatokkaan!

Puheen loputtua kajahti Jääkärien marssi voimakkaana ja vakuuttavana — ja sen henki ikäänkuin kantoi meitä hiihtäessämme jo silloin samana päivänä rajalle.

Tuo raja, tuo heimomme selkäytimeen vedetty eroittava viiva, ei ole sen ihmeempi kuin tavallinen metsään hakattu noin kaksikymmentä metriä leveä mittarin linja, joka kivipyykissä tekee mutkia länteen ja itään. Samanlainen metsä kasvoi kahden puolen tuota hakattua aukeamaa. Samantapaiset olivat maisemat molemmin puolin. Samantapaiset olivat rajan molemmin puolin kasvavat suuret vuosisatain takaisia taruja kertovat hongat.

Mutta juuri tuo rajan molemminpuolinen *samanlaisuus* pakotti hiihtäjän pysähtymään rajalle.

Siinä valtasi mielen outo tunne: tuntui, että tässä on rikottu suorastaan luontoa vastaan. Tähän oli väkivalta laatinut väkivallan merkin. Se esti siellä hangen alla odottavain nuorten puiden kasvamasta — kattamaan tehtyä vääryyttä!

Mutta toisaalta tuntui, kun satalukuinen miesjoukko seisoi hetken äänettömänä ja hartaana siinä suuren vääryyden todistajana, että nuoret nukkuvat puut siellä rajan hangen alla painajaisessaan huusivat jokaisen aseveljen mieleen:

Tehkää te nyt alkamanne työ loppuun!

Herättäkää kuolon painajaisessa nukkuva heimonne!

Siirtäkää raja sinne, minne oikeus sen määrää!

Me teemme kyllä täällä ajallamme tehtävämme — nousemme ja tukkeamme tämän väkivallan valherajan!

Aseveljet tunsivat sisimmässään, että he olivat valmiit kukin omakohtaisesti tekemään, minkä voivat, jotta tuo sanaton pyyntö toteutuisi.

Vakavina ja varmoina he läksivät ladatuin kivääreinsä hiihtämään varovasti etenevän kärkijoukon jäljessä itää kohti.

Kaarlo Kurko:

Ali ben Salemin sankarikuolema.

Kuvaus Marokon sodasta v. 1907.

Ranskalaisten hyökätessä Marokkoon oli Ali ben Salem juuri täyttänyt 14:nnen ikävuotensa. Kasvaneena jylhässä Atlas-vuoristossa oli pojasta varttunut voimakas ja notkea miehenalku, joka ei pelännyt kotiseutunsa villeimpiä petoeläimiäkään. Jo 12-vuotiaana oli ben Salem ampunut viekkaan shakaalin ja vuotta myöhemmin pistänyt veitsellään kuoliaaksi lammaslaumaa raatelevan hurjan villikissan. Tämän viimeisen urotyönsä jälkeen olikin poika saanut osakseen yleistä kiitosta kotikylänsä asukkailta. Varsinkin pitivät seudun pojat toveristaan ja ben Salem olikin heidän itseoikeutettu päällikkönsä.

Palatessaan eräänä iltana paimenesta kuuli ben Salem jo kauaksi äänekästä melua kotikylästään. Kiiruhtaessaan äitinsä savimajaan sai poika kuulla, että vain tuntia aikaisemmin oli sulttaanin lähetti käynyt kylässä tiedoittamassa sodan alkaneen maahan tunkeutuvia ranskalaisia vastaan.

Sulttaanin määräyksen mukaan tuli kaikkien asekuntoisten miesten rientää viipymättä heimopäällikköjensä johdolla rajalle karkoittamaan kutsumattomia muukalaisia.

Koko yön pärisivät rummut vuoristokylässä, naiset tanssivat rohkaisten miehiään kestämään alkavien taistelujen vaivat ja mullah kertoi Allah'in paratiisin ihanuuksista. Puhdistaen pyssyjään varustautuivat miehet matkaan. Jokaisen vaateparsikin oli melkein samanlainen: väljät, polveen saakka ulottuvat housut, ruumiinmukainen tunikka, väljä viitta ja päätä kiertävä turbaani, jonka keskellä törrötti marabuuksi nimitetty hiustupsu. Vyöllä riippui pitkä tikari ja nahkainen, ampumatarpeilla täytetty pussi. Pitkäpiippuista, runsaasti koristeltua luotipyssyä kannettiin kädessä, tai riippui se olkapäältä kapeassa remmissä.

Varhaisena aamuhetkenä kerääntyi sitten koko kylän väki katsomaan sotaan menevien miesten lähtöä, jotka pian katosivat lähimmän kukkulan taakse.

Ali ben Salem oli poikajoukon eturivissä seurannut lähtöhankkeita, sydän kiihtymyksestä pamppaillen, miettien ankarasti miten hänkin pääsisi mukaan. Ben Salem'in viittauksesta siirtyi poikajoukko kylän takana olevaan palmumetsikköön pitämään neuvottelua. Pojat, luvultaan 18, istuutuivat erään kaatuneen puunrungon ympärille, jonka päälle ben Salem nousi puhumaan.

»Pojat! Olemme yhdessä täällä vuoristossa kasvaneet, yhdessä leikkineet ja yhdessä kiipeilleet kapeita vuoripolkuja paimentaen vanhempiemme lampaita. Nyt on vihollinen hyökännyt maahan uhaten riistää kansamme ikivanhan vapauden. Meidän isämme ja veljemme ovat rientäneet taisteluun puolustaakseen Isänmaatamme. Meitä ei nuoruutemme tähden huolittu mukaan, mutta emmehän tahdo istua täällä sillävälin kun toiset ottelevat puolestamme. Minä olen päättänyt lähteä sotaan, tuletteko mukaan pojat?»

Intiaaniulvonnan tapainen hyväksymishuuto kajahti poikajoukosta ja innostuksesta hehkuen tunkeilivat miehenalut puhujan ympärillä. Kun melu oli hiukan tauonnut, niin pohdittiin keinoa, millä päästä matkalle. Päätettiin lopulta hankkia ruokavaroja eväiksi, ottaa muutamia kylään jääneitä vanhanaikaisia metsästyspyssyjä ja lähteä siten varustettuna seuraavana iltana taipaleelle.

Vuorokautta myöhemmin asteli 19 poikaa käsittävä joukko vinhaa vauhtia itäänpäin johtavalla karjapolulla. Ainoastaan kymmenellä pojalla oli pyssy, muut kantoivat ruokatarpeita ja juomavettä. Joukon kärjessä käveli ben Salem johtajan ominai-

suudessa, ja olivat kaikki pojat luvanneet häntä totella sodan loppuun asti.

Näin astelivat pojat neljä päivää. Öisin leiriydyttiin vuoriluoliin ja iltaisin paistettin saaliiksi saatuja metsäneläimiä, joista ei suinkaan ollut puutetta näillä mailla. Vuoron perään piti kukin vahtia toisten nukkuessa ja huolella vahdit hoitivatkin tehtävänsä, niin ettei mitään yllätyksiä tapahtunut.

Viidennen päivän aamuna alkoi idästä kuulua tykkien jyskettä, muistuttaen kaukaista ukkosen jyrinää. Pojat pysähtyivät kuuntelemaan. Ei kukaan ollut ennen kuullut moista jyrinää, ja paria nuorempaa se alkoi vähän peloittaa. — »Isäni, joka oli ennenkin sodassa, sanoi kerran, etteivät ne isot tuliputket niin vaarallisia ole, vaikka pitävätkin pahaa ääntä», virkkoi ben Salem, rohkaisten siten tovereitaan.

Saman päivän iltana saapui poikajoukko sulttaanin leiriin, jossa näkyi tuhansia valkoisia telttoja, paljon miehiä ja hevosia. Poikain ihmetellen katsellessa ympärilleen ilmestyi heidän luokseen avaraan silkkiviittaan pukeutunut mies ryhtyen ottamaan selkoa poikajoukon matkan tarkoituksesta. Ben Salem selosti ylhäisen näköiselle miehelle kaikki juurta jaksain ja senjälkeen saivat pojat kuulla, että heidän tutkijansa oli yksi sotajoukkojen korkeimpia päälliköitä ja lisäksi sulttaanin serkku. Hetken aikaa pelkäsivät pojat, että heidät lähetettäisiin takaisin kotikyläänsä, mutta pian katosi pelko, sillä korkea päällikkö käski sotamiestensä antaa koko joukolle ruokaa ja mikä parempi, aivan uudet kiväärit, jotka herättivät pojissa suurta ihastusta.

Yön pojat saivat nukkua avarassa teltassa. Varhain aamulla kerääntyivät sulttaanin joukot kuulemaan käskyjä alkavaa taistelua varten. Sitten kun kaikki osastot olivat saaneet ohjeensa, kääntyi päällikkö poikien puoleen sanoen:

»Teille annan kunniakkaan tehtävän. Kolmen kilometrin päässä täältä on kapea sola. Te asetutte sinne ja katsotte, ettei vihollinen pääse sotajoukkojamme kiertämään. Ainoa kulkukelpoinen tie kulkee juuri vuorisolan kautta. Toivon teidän täyttävän tehtävänne kunnolla.»

Tunnin kuluttua saapuivat pojat solaan ja asettuivat asemiin sen molemmin puolin. Sola oli hyvin kapea, ja kohosi sen molemmin puolin korkeat kallionseinämät, joista toisella seisoi tavattoman suuri kivenjärkäle. Kivi, joka näytti kaatuvan ensimmäisestä tuulenpuuskasta, vaikka oli seisonut jo paikoillaan satoja vuosia, kallistui uhkaavasti solaan päin ja oli parinkymmenen tonnin painoinen. Tämän kiven juurelle istahti Ali ben Salem, asetti päällikön antaman suuren ruutipussin viereensä sekä ryhtyi tovereineen aterioimaan.

Tunnit kuluivat hiljaisuudessa, eikä vihollisesta kuulunut mitään. Pojat alkoivat jo pelätä, että eivät saisikaan tilaisuutta taisteluun. Noin klo 13 ilmoitti kuitenkin eräs etuvartijaksi asetettu poika vihollisjoukon saapuvan solaa kohti. Silloinkos tuli pojille kiire. Jokainen tarkasti viimeisen kerran pyssyään ja asettui ennakolta määrätylle paikalle.

Ranskalaisten etujoukkojen ilmestyttyä solan suuhun kohtasi niitä ankara pyssytuli, joka kaatoi monta miestä, pakottaen toiset perääntymään. Hetken kuluttua ranskalaiset ryntäsivät kuitenkin uudelleen hurjalla rohkeudella, ampuen samalla kiihkeästi solan puolustajia.

Haavoittuneena lievästi vihollisen kuulasta seisoi ben Salem kivensä vieressä johtaen puolustusta ja rohkaisten tovereitaan kestämään vielä vähän aikaa, sillä hän sanoi itsellään olevan hyvän suunnitelman. Pojat näkivät nuoren johtajansa asettavan ruutipussin aivan kiven juurelle, kasaavan sen ympärille suuria kiviä ja sitten he näkivät ranskalaisten uudelleen hyökkäävän. Samalla hetkellä kuului kumea pamaus, jonka kaiku kiiri pitkin vuorenseinämiä ukkosen jyrinänä. Jättiläismäinen kivenjärkäle vavahti, irtautui kalliosta ja syöksyi yhä kiihtyvällä nopeudella alas solaan, haudaten alleen joukon hyökkääviä vihollisia. Ben Salem oli räjähdyttänyt kiven ja sen avulla tukkinut kapean solatien. Mutta räjähdyksessä oli nuori johtajakin menettänyt henkensä.

Saatuaan kuulla Ali ben Salem'in sankariteosta, käski sulttaani haudata hänen ruumiinsa ruhtinaallisin juhlamenoin ja ikuistuttaakseen nuorukaisen muiston, nimitti solan »ben Salemin solaksi», jolla nimellä se kulkee vielä tänä päivänä.

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

»Saitko sinä selvää tuosta isännästä?» Hartikka kysyi hiljaisella äänellä. Ylhäältä ei kuulunut mitään merkittävää.

»Kehno hänet tietää. Ukko-poloinen tuntuu olevan vähän poissa tasapainostaan. Oh-hoh, näihin aikoihin ei ole helppoa kenelläkään.»

»Luuletko, että hän on luotettava?»

»Enpä mene kehumaan.»

»Hän oli piiloittanut puolalaisen.»

Simuna nyökkäsi myöntävästi.

»Niin oli. Eikä hän tahtonut ilmaista puolalaisen olopaikkaa.»

»Se saattaisi merkitä. . . Mutta voihan olla niinkin, että hän pelkäsi meidän ottavan hevoset, ja sentakia piti puolalaista piilossa.»

»Hänen pelossaan oli hieman aihettakin.»

»Aivan niin», Hartikka myönsi. »Kaikki riippuu nyt siitä, epäileekö hän puolalaisten aavistavan meidän sankarillisesti piiloittautuneen hänen kellariinsa.»

»Sepä se. — Onko minun herrallani ja esimiehelläni sattumalta jokin käyttökelpoinen ajatuksenpätkä. . .»

»Tässä on pian oltava sellainen. Puolalaisilla on joka tapauksessa tarpeeksi pitkä köydenpätkä, ja taatusti käyttökelpoinen. . . meidän varallemme.»

»Hyi helkutti», Simuna noitui, »minä en ole milloinkaan ollut ihastunut hirttämisiin.»

Kellari oli käynyt yhä valoisammaksi. He näkivät nyt sen ääriviivat selvästi. Jos puolalaiset laskeutuivat tähän rotanloukkuun, oli heistä kaiketi tehtävä selvää jo heidän yrittäessään alas. Kellarissa ei ollut ainoatakaan paikkaa, jonne olisi todella voinut piiloittautua, vaikka oluttynnyrien takana saattoikin toivoa jonkun aikaa pysyvänsä näkymättömissä. Mutta keksittäisiinhän heidät sieltä kuitenkin.

Hartikka ja Simuna olivat kumpikin miehiä, joiden mielestä oli parempi toimia kuin istua kädet ristissä odottamassa, mitä tuleman piti. Rohkea rokan syö. He tulivat nähtävästi ajatuksissaan samanaikaisesti yhtäläisiin suunnitelmiin, sillä melkein kuin yhteisestä päätöksestä he alkoivat kumpikin hiipiä maanrajassa olevaa kellarinluukkua kohti, jonka lävitse he äskettäin olivat nähneet puolalaisen ratsumiehen saappaan.

Tähän kaikkeen edelläkerrottuun ei ollut kulunut suuriakaan aikoja, vaikka odottavien mielestä aika vain hitaasti matoi eteenpäin. Puolankielinen keskustelu oli koko ajan jatkunut majatalon pihalla ja portailla, naurunhohotusten, huutojen ja kavionkopahtelun säestämänä. Äänet siirtyivät sitten tuvan puolelle. Ei kysynyt suurtakaan älynponnistusta arvata, että siellä ensi töiksi komennettiin olutta pöytään, että isäntä saisi tuossa tuokiossa asiaa kellariin ja että pari puolalaista seuraisi mukana katsomaan, toimisiko isäntä kyllin liukkaasti.

»No, entäs nyt?» Hartikka kysyi.

Simuna nyökkäsi ja osoitti peukalollaan kaunopuheisesti puolalaisen saapasta.

»Hm», Hartikka hymähti huultaan purren. Mies piteli siinä viittä, kuutta hevosta. Keksittäisiin kai kyllä keino, millä mies saataisiin kellariin. Mutta sillävälin hevoset lähtisivät omille teilleen. Ja sitäpaitsi, jos yksikin silmäpari oli pihalla näkemässä, herättäisi miehen odottamaton katoaminen kellarinluukkuun tietysti huomiota.

Mutta eihän ollut valinnan varaa. Kun saappaat kääntyivät sellaiseen asentoon, että saattoi arvata miehen töllistelevän muualle, Hartikka kurkisti varovaisesti luukusta ulos. Paitsi hevosenhoitajaa oli pihalla toinenkin puolalainen, joka piteli arviolta kuutta hevosta tallin seinustalla, noin kolmenkymmenen kyynärän päästä kellarinluukun vieressä seisovasta. Ja avoimesta tallinovesta näkyi kolmas, jonka kanssa toinen puolalainen innokkaasti jutteli. Tallista oli vedetty heiniä hevosten eteen. Myös lähinnä seisovan hevosille. Kenties ne kuitenkin pysyisivät niin kauan alallaan, kunnes. . .

Samassa tallinpihalla syntyi ankara meteli. Kaksi puolalaista talutti tallista haavoittunutta toveriaan, samaista miestä, jonka Hartikka ja Simuna olivat sitoneet satulaan ja jonka isäntä oli korjannut talteen pitääkseen hänen molemmat satulansa. Huutaen ja sadatellen puolalaiset taluttivat löytämäänsä ratsumiestä tupaan, kolmas, tallin ovella seisonut puolalainen seurasi heitä. Oli helppo arvata, mitä nyt seuraisi.

»Hän syyttää meitä pelastaakseen nahkansa!» Simuna sanoi.

»Arvattavasti niin. Nyt on aika toimia. Vedämmekö hänet sisään. . .?»

». . . jotta hän sitten huutaisi kohti kurkkuaan ja hälyttäisi toiset», Simuna täydensi Hartikan lauseen.

Hartikan posket kuumenivat. Hän naurahti hermostuneesti.

»Ei, veliseni», Simuna kuiskasi. Meidän täytyy ryömiä ulos, nitistää hänet ja livistää tiehemme hevosilla.»

»Luuletko hänen tulevan auttamaan, kun sinä ponnistelet suuren ruhosi ja olutmahasi kanssa ulos kellarista?» Hartikka kysyi purevasti.

Simuna oli sillävälin kantanut tyhjän tynnyrin luukun alle. Vikkelä mies pujahti nyt siitä hyvinkin nopeasti ulkoilmaan. Mutta Simuna oli kauhean leveäharteinen ja tanakka. Hän ei varmaankaan pääsisi sujahtamaan luukusta kyllin vikkelästi.

Meteli majatalon vierashuoneessa kasvoi kasvamistaan. Isännän ääni kuului aina puolankielisten karjahdusten joukosta surkeasti uikuttavan. Simuna kiipesi tynnyrille Hartikan suostumusta odottamatta. Mutta Hartikka, jonka mielestä oli turhaa antaa puolalaiselle tilaisuus varrastaa hänet säilään-sä hänen punnerrellessaan ulos luukusta, tarttui toveriinsa niin kovakouraisesti, että kellarinluukku putosi rämähtäen, tynnyri kierähti syrjään ja Simuna tynnyrin mukana lattialle — kauheasti sadattaen.

Puolalaiseen kivijalan toisella puolen tuli äkkiä eloa. Hän ei ollut kellarinluukkua ennen huomannutkaan. Hartikka paljasti miekkansa, huitaisi vasemmalla kämmenellään Simunaa korvalle ja komensi hänet valmiiksi luukun viereen.

»Hei, toveri, katsohan tänne!» Hartikka huusi pannen kaiken puolankielen-taitonsa liikkeelle ja tosiaankin, ratsumies laskeutui kontalleen pihamaalle ja työnsi päänsä luukusta sisään. Hän arveli kai, että toverit olivat kellarissa oluttynnyrien kimpussa. Mutta Hartikan nopea säilä piti huolen siitä, että siitä tuli hänen viimeinen arvelunsa. Samassa Simunan lujat kourat tarttuivat mieheen ja vetivät hänet kellariin. Ystävyksille ei jäänyt aikaa aprikoida, oliko pihamaalla seisonut toinen ratsumies nähnyt toverinsa salaperäisen häviämisen. Heillä oli kuitenkin syytä toivoa niin, sillä hevoset peittivät kivijalan luona seisoneen ratsumiehen hänen näkyvistään ja tuvassa käyvä meteli kiinnitti varmaankin kylliksi hänen huomiotaan.

Ystävykset toimivat niin nopeasti kuin osasivat. Hartikka puki puolalaisen asetakin ylleen ja painoi päähänsä hänen kypäränsä. Sen enempää arvelematta hän työntäytyi ulos kellarinluukusta ja ryhtyi kiristämään lähimmän hevosen satulavyötä. Hän tiesi Simunan punnertavan hänen perästään. Syrjäsilmällä hän vilkaisi yli hevosenselän tallin puolelle. Toinen hevosenpitäjä oli — onni onnettomuudessa — pujahtanut hiukkaista aikaisemmin tallin puolelle, arvattavasti kokoamaan heiniä.

»Pidä hevosia!» Hartikka huusi Simunalle. Parilla loikkauksella hän harppasi yli pihan, paljasti miekkansa ovesta sisään päästyään ja seivästi puolalaisen, joka ei ehtinyt edes kääntyä vaan keikahti ääntä päästämättä. Hartikka vilkaisi avoimeen tuvanoveen. Hetki oli sopiva. Hän irroitti päitset päästä hevoselta toisensa jälkeen, heitti ne tallinlattialle vanhan kaman joukoon, ja painui sitten niin nopeasti kuin jalat kantoivat Simunan luo takaisin. Tämä oli sillävälin kiristänyt hevosensa satulavyön. He irroittivat muiden hevosten päitset, viskasivat ne sisään kellarinluukusta, nousivat ratsaille ja kiersivät talon päinvastaiselta puolelta maantielle. Irti päässeet hevoset riehaantuivat outojen miesten siinä hyöriessä. Olisi vain ajankysymys, koska puolalaiset huomaisivat heidän tekonsa.

Jatkuu.

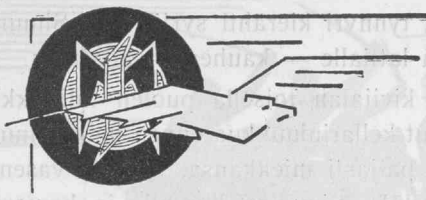

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM NOKIA.

Po:mme on aloittanut syystoimintakautensa erinomaisen vilkkaasti. Viime ja tämän kuukauden aikana on järjestetty useita kerhoiltoja, hyökkäysretki punaiseen Siuroon, jonne perustettiin alaosasto, y.m. toimintaa. Viimeisimmän kerhoillan Po järjesti jäsenilleen lokak. 22 pnä klo 19.00. Illanvietto aloitettiin laulamalla »Luo lippujen», jonka jälkeen Pj J. *Uotinen* puhui Tampereen marxilaisten »kansalaiskokouksesta». Puhe otettiin vastaan valtavin suosionosoituksin. Ohjelmassa seurasi sm Hellin *Nummisen* esittämä Koskenniemen »Leijonalippu». Seurasi kahvitauko, jonka aikana iskuryhmä esitti lauluja. Kahvitauon jälkeen laulettiin ensin »Mustapaitain marssi», jonka jälkeen Prj L. *Hyppönen* puhui. Puhe sai osakseen vilkkaat suosionosoitukset. Välillä laulettiin muutamia lauluja ja Ps T. *Pajanen* luki Sinimusta-lehdestä K. Kurkon »Isänmaan puolesta» kertomuksen. Sitten seurasi ohjelman yllätys: näytelmä »Hänen uskonsa». Näyttelijät olivat IKL:n po:n vastaperustetun näytelmäkerhon jäseniä ja esiintyivät nyt ensimmäisen kerran. Läsnäolijat olivat kovin tyytyväisiä esitykseen. Yleensä oli illanvietto onnistunut ja läsnäolleet tyytyväisiä.

Prj.

SM TAMPERE.

SM Tampere järjesti valatilaisuuden 19. 10. -35, jolloin 37 alokastutkinnon suorittanutta sm-alokasta vannoi valan. Kun lipputervehdys oli suoritettu, piti pastori *Kaarlehto* sisällysrikkaan ja sinimustia velvoittavan valasaarnan, jonka jälkeen laulettiin virsi »Jumala ompi linnamme». Valan otti vastaan SmPj *Mekkonen*. Uudet sm-veljet ja -sisaret kirjoittivat tämän jälkeen nimensä valakirjaan. Juhlallinen ja harras valatilaisuus, jonka tunnelmaa osaltaan korostivat onnistunut salin koristelu, kymmenien kynttilöiden kirkas loiste ja puolitangoissa olevat heimoliput, päättyi yhteisesti laulettuun »Valaan».

Tämän jälkeen siirryttiin kahvipöytien ääreen viettämään veljesiltaa. Iltaa vietettiin laulaen ja kuunnellen sinimustaveljien puheita, joista mainittakoon erikseen iskumies Risto *Pohjosen* puhe. Viimeiseksi lauletun »Isänmaan virren» jälkeen lähtivät sinimustat vakavin ja taisteluintoisin mielin koteihinsa.

SmPrj.

SM MIKKELI.

Alokaskurssit pidettiin 7—9. 10. -35. Kursseilla luennoivat useat sm:t sinimustakouluutuksen peruskysymyksistä.

11. 10. -35 oli kerhoilta ja valatilaisuus. Yliopp. Erkki *Partanen* piti valapuheen, jonka jälkeen Pj A. *Riikonen* otti valan vastaan. Tilaisuudessa puhui vielä Ps Ahti *Seppä*.

Prj.

SM SAVONLINNA.

Uuden taistelukauden alkajaiskokous pidettiin 6. 9. Suojeluskunnan talossa. Käsiteltiin tulevan kauden toimintaa.

Syyskuun kuluessa pidettiin ryhmänjohtajakurssit. Luennoitsijoina kursseilla toimivat Kuortaneella ja Pieksämäellä pidetyille leirikursseille osallistuneet sm:t. Lausuntakuoromme on toiminut innokkaasti, esiintyen IKL:n juhlassa Seurahuoneessa 6. 10.

13. 9. Po:n johto ja iskuryhmä teki hyökkäysretken Säämingin Haapalaan. Perillä pidetyssä puhetilaisuudessa oli n. 60 kuulijaa. Tilaisuus aloitettiin »Savolaisten laululla», jonka jälkeen Pj *Lajunen* puhui. Iskukuoro esitti uusia taistelulaulujamme. Tämän jälkeen puhui Ps. *Kapanen* Karjalan ja Inkerin kohtalosta. Laulettiin »Vaasan marssi». Väliajan jälkeen Rj *Tuunanen* piti voimakkaan puheen sinimustien uskosta. Lopuksi laulettiin »Vala». Marssien suoritetun matkan ajan kajahtelivat taistelulaulut.

19. 10. pidettiin kerhoilta sk.-talossa. Aluksi laulettiin »Luo lippujen». Tämän jälkeen tait. L. *Heng* puhui kehoittaen sinimustia väsymättömään ja aina jatkuvaan taisteluun. Laulettiin »Iskekää». Uusi Pj:mme P. *Lajunen* piti puheen, johon Ps *Kapanen* muutamin sanoin vastasi.

20. 10. Po järjesti hyökkäysretken Kerimäen Makkolaan. Paitsi omia puhujiamme, puhui myöskin mv. E. *Pesonen*. Välillä laulettiin taistelulauluja. Viimeisen, vaikuttavan puheen piti mv. *Pesonen*. Lopuksi syntyi keskustelua, joka selvensi SM-aatetta kuulijoille. Tämä tilaisuus oli vaikuttavin, mitä Po:mme on saanut aikaan.

Huoneuston puutteessa Po:mme ryhmätoiminta pääsi vasta lokakuun loppupuolella käyntiin, mutta sitä sitkeämmin jatkuu taistelumme.

»Vaikka vaarojen yö
viha vastahan lyö
Sinimustien siitä ei taukoa työ.
Musta armeija marssivi voittoon.»

Prj.

SM SALO.

Sunnuntaina lokak. 20 p. oli Salon Sinimustilla taisteluhuhla Salon V.P.K:n talossa, jossa Turun Sinimustat vierailivat, suorittaen ohjelmaa. Sateisesta säästä huolimatta oli tilaisuuteen saapunut 250 henkilöä. Tilaisuudessa puhuivat m.m. sm:t K. *Koponen*, Anna *Levanto* ja E. A. *Eskola*, jotka vakuuttavissa ja taisteluintoa uhkuvissa puheissaan selvittelivät SM-järjestön korkeita ihanteita. Vielä oli tilaisuudessa kuorolaulua ja -lausuntaa. Tilaisuus päättyi yhteisesti laulettuun Maamme-lauluun.

SM IISALMI.

Alkavan taistelukauden ensimmäinen kerhoilta pidettiin lokakuun 11 pnä. Tilaisuuteen oli saapunut sinimustia vierainee n. 100 henkeä. Aluksi laulettiin »Sinimustain» marssi», jonka jälkeen Pj Pekka *Siponen* puhui sm-veli Mikko Kokkosen muistolle, samalla pidettiin hiljainen hetki vainajan muistolle. Seurasi sm Aarne *Väisäsen* lausuntaesitys ja sm Sirkka-Liisa *Tiaisen* soittoesitys. Rj Kalle *Varanti* luki SmP:n Messuhallissa pitämän puheen. Väliajalla opeteltiin uusia taistelulauluja. Väliajan jälkeen nousi puhumaan Prj Aulis *Korolainen*, tuoden tervehdyksen Kuortaneen SM-kursseilta, kehoittaen sinimustia taistelemaan voittoon saakka alkamansa taistelu Suomen nuorison sielusta. Seurasi Pj:n päiväkäsky.

Erittäin onnistunut ja innostava tilaisuus päättyi yhteisesti lauletuun »Savolaisten lauluun».

SM HAAPAVESI.

Sunnuntaina 13. 10. järjesti SM Haapavesi juhlatilaisuuden sk:n talolla. Aluksi lauloi Oulaisten SM-kuoro pari taistelulaulua, jota seurasi sm Tyyne *Partasen* tervehdyssanat. Oulaisten SM:n Ps *Syrjänen* piti puheen, jonka jälkeen laulettiin yhteisesti »Karjalanmaa». Puhujapaikalle astui nyt IKL:n järjestöohjaaja *Juntunen* valaisten IKL:n ja SM-järjestön periaatteita. Puheen jälkeen laulettiin yhteisesti »Vala». Pienen väliajan jälkeen lauloi Oulaisten SM-kuoro muutamia taistelulauluja. Sm *Vasunta* Oulaisten SM:sta piti voimakashenkisen puheen, jota seurasi toistamiseen SM-kuoron esitykset. SM Oulaisten Pj *Piipon* puheen jälkeen lopetettiin tilaisuus yhteisesti laulamalla »Maamme».

Tähän SM-järjestön toimintaa selventävään tilaisuuteen oli saapunut arviolta n. 150 henkeä.

Prj.

SM SUKEVA.

SM Sukevan kerhoilta oli 13. 10. -35. »Sukevan Karhussa». Iisalmen Sinimustien hyökkäysretki Sukevalle sattui samaan aikaan. Ohjelma alkoi yhteislaululla, jonka jälkeen Pj M. *Kokkonen* piti lyhyen tervehdyspuheen. Iisalmen iskumiehet esittivät kuorolausuntaa M. Kuusen »Myrskylaulun». Sen jälkeen seurasi yhteisiä sekä iskumiesten esittämiä taistelulauluja. Innostavan puheen piti Iisalmen Pj P. *Siponen* ja Kuortaneen leiriterveiset toi Prj Aulis *Korolainen*. Sukevalaisten puolesta puhui IKL:n Sukevan Pj A. *Juntunen*. Vielä esittivät iskumiehet kuorolausuntanumerona Heikki Asunnan »Kaarle Munck» sekä yleisön pyynnöstä toistona »Myrskylaulun». Lisäksi laulettiin yhteisiä taistelulauluja. Inokkaassa ja toverillisessa taisteluhengessä sujunut tilaisuus lopetettiin Savolaisten laululla, jonka jälkeen iskumiehet marssivat taistelulaulujen tahdissa Sukevan asemalle matkatakseen takaisin Iisalmeen. Yleisöä tilaisuudessa n. 80 henkeä.

SM Sukeva päätti järjestää Iisalmen Po:n kanssa yhteiset hyökkäysretket Sonkajärvelle ja Kauppilanmäkeen.

K. J. Salonen - Vaatturiliike ja Kangaskauppa
Salo
Puhel. 239
Hyvät pukimet saadaan ainoastaan tilaamalla ne ammattivaatturilta.

Salon Kone- ja Viljaliike, Salo
(Urho Järvinen) Puh. 255
myy: maanviljelyskoneita, radioita, ompelukoneita y. m.

Tervetuloa
Ravintola Saloon
Itäinen Siltakatu 9, Salo.

Aina hyvä valikoima naisten huopahattuja, sametti- ja turkislakkeja, suruhattuja ja -tarpeita aina varastossa. Alaan kuuluvia korjauksia suoritetaan.
Uusi Muotiliike. A Vuori. **Salo.**

Hovioik.ausk. Hannu Uotila ent. E. Paloniemen asianajotoimisto.
Salon kauppala. Säästöpankin taio. Puhelin 187.

Sinimustat! Edullinen jalkineiden ostopaikka Salossa on
Salon Jalkinekeskus
Jännärin liiketalo. Om. S. Herkiö. Puh. 402

Vaatehtimo "Asu", Elsa Joutsen, Salo
Länt. siltak. 9. Puh. 491.
Syys- ja talvivarusteita sekä naisille että miehille. Suositellaan

Kultaseppä J. E. Hidström, Salo
Suositellaan sopivana lahjain ostopaikkana

Salon Kenkä-Aitta om. K. J. Tamminen
Salo. Puhel. 368
Edullinen ostopaikka juhla- ja arkijalkineille.

K. P. KAIRENIUS
Kehysliike, Taulu- ja peilikauppa
Salo - Puh. 373

K. W. Jännärin Lyhyttavaraliikettä
Suositellaan. Salo. Puh. 304.

Isänmaalliset, muistakaa
AURIO — *Teille herkut antaa kahvit parhaat eteen kantaa.*

SINIMUSTAT!
Freesia *kukkakauppa on edullisin ostopaikka kukkia ja seppeleitä tarvitessanne.*
Turku, Kauppiaskatu 5. Puh. 554.

P. NIKANDER
Kello ja Soitinkauppa **Salo**
Suositellaan

Lääkäri O. Vuorinen
Salo
Vast. 9—2 ja 5—6 arkip.

Arvoisat jälleenmyyjät!

Myymme suuresta varastostamme edullisesti

Potkukelkkoja ja Lastenrekiä

heti lähetyksellä

E. & J. LEINO — SALO

Hyvin ja huokealla

olette puettu hankkiessanne alallaan *maan suurimman* tehtaan, KESTILÄN PUKIMON, tuotteita. KESTILÄ ei koroita hintaa kuosin vuoksi.

Maan suurin alallaan:

KESTILÄN PUKIMO

Turku - Helsinki - Pori - Tampere

Jälleenmyyjiä kaikkialla.

Maan suurin Vuodevaateliike.

Kultamitalli: 1930 ja 1935 ja hopeamitalli 1925 sekä kunnikirjoja ja palkintoja useimmilla Suomen Messuilla.

Turun Vanuliike.

Turku Helsinki Salo.

T:mi E. V. Lönngren

Sekatavaraliike

Lauttakylä

KIILLOITUSVAHAA

"PUNAKANSI"

EI TÄRPÄTINHAJUA

Oy. Maalarien Väriliike Ab. Turku.

VARTA
AKKUJA
PERTRIX
KUIVAPARISTOJA

Aina uusiintuva varasto kauniita hattuja halvalla

Uusi Muotiliike

Turku. Yliopistonk. 26.
vastapäätä IKL:n kahvilaa.

Lauttakylän Kello- ja Kirjakauppa

M. Mattsson, Lauttakylä

Lauttakylän Rakennus- ja Huonekalutehdas, Lauttakylä, puh. 78. Valmistaa ovia ja ikkunoita y.m. alaan kuuluvaa.
Koivisto & Sulander.

Sinimustat! Huomio!

Viihtyisä ajanviettopaikka on

K. Lydman'in Kahvila

Salossa

Hammaslääkäri
Elin Kuusisto-Tarén
Salo. Puh. 310

Hammaslääkäri
T. B. Blomqvist
Salo Puh. 488.

Aleksi Koivisto, Lauttakylä

Polkupyöriä korjataan. Osia varastossa

Lääkäri **Kerttu Paloniemi**
Salossa tiist., torst. ja lauant. 10—14.
Perniössä muina arkip. sopim. mukaan.

F. E. Lempinen
Kokemäki puh. 120. Liha ja ruokatavarakaupat
Suositellaan.

Lääkäri Tauno Lille
Salo. Puh. 455.
Vastaanottaa ½ 10—1 ja ½ 6—½ 7

Harjun Sähköliike O. Y.
Rauma, puh. 583
Sähkö- ja Vesijohtoliike.

Piirieläinlääkäri **E. Tirkkonen**
Viitasaari.

Hammaslääkäri Eeva Lampo
Salo

Laina Latvan

KANGASKAUPPA, Pori, Yrjonk. 7

Hammaslääkäri Irja Puranen
Salo. Puh. 323.

Hammaslääkäri
Edvin Eklund-Äyhö
Salo. Puh. 56.

P. A. Perttalan Hautaustoimisto
TURKU
Eerikinkatu 7.
Iso-Hämeenkatu 7.
Puh. 3074.

RAUMALAISET! Suosikaa oman kaupunkinne tehtaan hyväksi tunnettuja tuotteita.

Rauman Oluttehdas Puh. 3.

Kantolan Kultasepänliike
Turku. Eerikinkatu 8. Puh. 941.
Suositellaan Sinimustien ostopaikaksi!

K. RAHI, Rauma.
Hedelmiä, Herkkuja ja Siirtomaatavaroita.
2 % ostohyvitys.

NORDBERGIN KIRJAKAUPPA - RAUMA
Hyvin lajiteltu varasto.

Sinimustat!
Kirjoja — Paperitavaroita — Kirjoitus ja piirustustarpeita
myy edullisesti
Turun Kansallinen Kirjakauppa Oy.
Linnankatu 16. Puh. 560 ja 366.

SYYSJALKINEET
T. A. KORSMAN OY:n Kenkäkaupasta Raumalla.

ARVI RANTASEN KANGASKAUPPA, Rauma
Kauppakatu 22. Kohtuus hinnat.

Suosittelemme hyviä kahviseoksiamme.
E. A. OUTISEN KAHVILIIKE
Yliopistonk. 18. Kauppahalli N:rot 106—108.

Jussi Tainio Mynämäki. Puh. 57.
Kahvila-Leipomo ja Kangas ja Sekatavarakauppa

N. S. Suominen
Ruoka ja Siirtomaatavaraliike
Turku Yliopistokatu 34. puh. 3686.

S. PAAVOLA MYNÄMÄKI. PUH. 58.
SEKATAVARAKAUPPA
Monipuolinen varasto, hinnat kohtuulliset.

Leninkejä, Atlaspukuja, puseroita, kankaita, silkki- ja pumpulialusvaatteita, liivejä, sukkia käsineitä y.m. ostatte huokealla. **SANTANEN** Aurakatu 5—Linnankatu 17. Pukuosasto II kerr.

SINIMUSTAT!
Käyttäkää Y. Krapinojan Ruoka- ja Sekatavaraliikettä. Mynämäki, puh. 38.

Turun Paperiteollisuus O. Y.
Myymälä: Turku, Humalistokatu 12.
Koulutarpeita, konttoritarpeita, talouspapereita halvalla.

L. A. LAINE **Mynämäki 131.**
Ruoka-, Rauta- ja Sekatavarakauppa.
Suositellaan!

Muotiliike Aino Pori. Torikatu 6.
Edullinen ostopaikka.

Liha- ja Sekatavarakauppa V. KANERVO
Mynämäki, Puh. 3. Suositellaan.

Rantasen Hautaustoimisto.
PORI. Itäpuisto 12 Puh. 707.

SALON MALLASJUOMATEHDAS OY.
puh. 377.
Tunnettuja valmisteita suositellaan.

Kahvila MUSTA KARHU, Pori
Sinimustien viihtyisä oleskelupaikka. Suositellaan!

Kauniimmin sidotut seppeleet saatte Kokemäen Kukkakaupasta.
Kokemäen Kukkakauppa.

Porin Kukkakauppa ja Seppelesitomo
Antinkatu 11 b. Puhelin 867. Suositellaan!

Varatuomari, Asianajaja **A. Tulikoura**
Helsinki. Puh. 21 323

Porin Kirja-Aitta Yrjönkatu 12. Puh. 767.
Kirjakauppa. Paperikauppa.

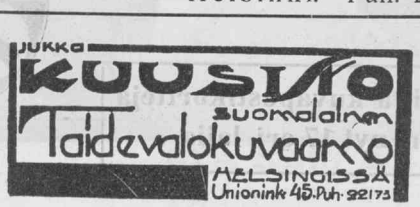

Porin Rohdoskauppa Oy.
Kauppatorin varrella. Puhelin 56.

Sandelsink. 4, as
E Lahti

JÄRKEVÄ TUPAKKAMIES

VALIKOI SAVUKKEENSA!

Sekalaisten savukkeiden viljeleminen vaatii aamusella aakaran kurkun krassauksen. Viisas tupakkamies välttää tämän ärsytyksen valitsemalla ERIKOIS-KERHON yksinomaiseksi savukkeekseen. Silloin on aamulla kurkussa hyvä veto ja mieluisa tunne, kun ensimmäiset KERHO-haiut hyväilevät selviä nie'unperiä.

ERIKOIS-KERHO

ei karstoita kieltä eikä kihelmöitä kurkkua.

AUG. LIPSANEN, PORI

Siirtomaatav. tukkuosasto	**82**
Lyhyttavara „	
„ myymälä	368
Rautaosasto	**602**
Konttori ja laskutusosasto	425
Varasto	Nimihuuto
Yksityispuhelin	315
Huoltoasema	290

Odotamme Teidänkin yhtyvän suureen arvovaltaiseen asiakaspiiriimme.

KIRJAPAINO GRAFIA

TURKU, LINNANKATU 27. PUH. 1189
OMIST. MAUNO NUOTIO

Ensiluokkainen kirjapaino

SANOMALEHTI „UUSIMAA"

PORVOO, RUNEBERGINK. 33
PUH. TOIMITUS 274, KONTT. 127

Uudenmaan vanhin suomenkielinen maaseutulehti. Edullinen ilmoitusväline.

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO, RUNEBERGINK. 33.
PUHEL. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä huokealla.

SATAKUNNAN KENKÄTEHDAS OSAKEYHTIÖ

Rauma

Käyttäkää meidän myymiämme jokapäiväisiä kulutustavaroitamme:

IKL:n sinimustia tulitikkuja, tupakkaa, kahvia, saippuoita, kirjepaperia ja kuoria. -merkkisiä tavaroita saadaan vain meiltä.

Täydellinen hintaluettelo IKL:n arpajaisten voittoluettelon yhteyd.

Kauniita kuvapostikortteja on nyt 17 eri lajia.

IKL:n KAUPPA O.Y.,

Helsinki, Mikonkatu 15 A puhelin 20 306 (sarja), 26 404.

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.